

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 596

гр. Варна, 11.02.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на
единадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Невин Р. Шакирова

като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско
дело № 20223100500284 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е образувано е по две въззивни жалби,
както следва:

1.От страна на ЕВГ. Т. Г., чрез адв.Ставрев, против Решение № 1585 от
08.11.2021 година, постановено по гр.дело № 6427/2021 година на ВРС, в
частта, с която съдът е отхвърлил исковата му претенция против ГД
„Пожарна безопасност и защита на населението“ за заплащане на сумата от
92.59 лева /деветдесет и два и петдесет и девет/, явяващо се разликата над
1441.11 лева до претендирания размер от 1533.70 лева, представляваща
неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за
времето от месец януари 2018 година до март 2018 година, както и с което е
била отхвърлена претенцията за заплащане на обезщетение за забава за
разликата над сумата от 260.51 лева до 282.21 лева, по исковете с правно
основание чл.140 вр.чл.143 КТ вр.187 ал.6 ЗМВР.

В жалбата се излага, че съдът е тълкувал превратно закона, като
респективно извода му се явява неправилен.По същество искането е
атакувания съдебен акт, в тази му част да бъде отменен, като се присъди и
търсената сума.Според жалбата давностния срок не е изтекъл, а с предявяване
на жалба през април 2021 година, той е бил и прекъснат.

2.Втората жалба е от ГД „Пожарна безопасност и защита на
населението“ против същото решение, в частта, с която са били осъдени да

заплатят в полза на ищеца ЕВГ. Т. Г. сумата в общ размер 1 441.11 лева /хиляда четиристотин четиридесет и един лева и единадесет/ лева, представляваща дължимо допълнително нетно възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.04.2018г. – 30.06.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и сумата от 260.51 /двеста и шестдесет лева и петдесет и една ст./ лева, представляваща мораторна лихва за забава считано от първо число на месеца, следващ тримесечието на дължимото плащане до датата на предявяване на иска 28.04.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 29.04.2021г. до окончателното изплащане, на основание чл. 140 ал.1 във вр. с чл. 143 ал. 1 от КТ във вр. с 187 ал. 6 от ЗМВР.

С жалбата си въззивника моли съдът да отмени атакуваното решение, като неправилно и противоречащо на наличните по делото доказателства. Излагат се доводи, според които съдът превратно е тълкувал както закона, така и представените от тях писмени и гласни доказателства. Излага се още, че приложения материален закон за исковия период не намира своето приложение и в тази връзка съдът е допуснал нарушение, което води след себе си до отмяна на съдебния акт, в обжалваната му част.

В срока по чл.263 от ГПК против жалбата на ищеца е бил депозиран отговор от страна на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ и с него се настоява решението да бъде потвърдено.

Отговор против жалбата на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ не е бил подаван.

С жалбата си, въззивника - ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ моли и за спиране на настоящото производство по смисъла на чл.229 ал.1 т.4 от ГПК, поради наличието на висящо дело – ТД № 1/2020 година по описа на ВКС, ГК, по въпроса дали за положения нощен труд на служители от МВР е приложим КТ и НСОРБ, или следва да се прилагат нормите на специалния Закон за МВР и издадените въз основа на него нормативни актове.

След като се запозна с направеното искане за спиране на настоящото производство, ВОС намира, че същото следва да бъде оставено без уважение и съображенията за това са следните:

Отправеното към настоящия съд искане съдържа в себе си позоваване на ТД №1/2020 година по описа на ВКС по въпроса дали за положения нощен труд на служители от МВР е приложим КТ и НСОРБ, или следва да се прилагат нормите на специалния Закон за МВР и издадените въз основа на него нормативни актове. В конкретната хипотеза ВОС приема, че не са изпълнени основанията на закона, още повече, че според нормата на чл. 229 ал. 1 т. 4 от ГПК едно производство може да бъде спряно, ако и когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора. Спирането на производството по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК се разглежда като процесуална пречка за надлежното упражняване на правото на иск. Счита се, че това основание за спиране е налице, когато има висящ процес относно друг спор, който е преюдициален за този, по който производството се спира. Преюдициален е този спор, по който със сила на пресъдено нещо ще бъдат признати или отречени права или факти, релевантни за субективното право по спряното производство. Образуваното пред Общо събрание на една от колегии или на двете колегии на Върховния касационен съд тълкувателно дело **няма за предмет конкретен правен спор**. По него трябва да бъде дадено задължително тълкуване на съдържанието на закона, а не да бъде признато или отречено едно твърдяно право. Поради това не може да се приеме, че тълкувателно дело, образувано пред Върховния касационен съд, съставлява такова друго дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. От изложеното следва, че първоинстанционният и въззивният съд не могат да спират производството по делото при образувано тълкувателно дело пред ВКС по правен въпрос, който е от значение за спора, с който са сезирани. Единственото основание за спиране на съдебни производство при образувано тълкувателно дело е в разпоредбата на чл. 292 ГПК вр. чл. 229, ал. 1, т. 7 ГПК, **а тя не е приложима извън касационното производство**. Аргумент за това е не само систематичното място на разпоредбата, но и естеството на конституционно уредените функции на ВКС. Това е единствената съдебна инстанция в страната, която е натоварена с осъществяване на правомощия по уеднаквяване на съдебната практика и осигуряване на точното и еднакво приложение на закона от всички съдилища (чл. 124 от Конституцията на Република България). Затова тя трябва да отстрани противоречията между практиката на своите състави на общо

събрание на всички съдии от съответната колегия (колегии) и преди да стори това, не може да приключи производството по конкретния висящ пред нея спор. Именно поради това състав на ВКС може да се позове на основанието по чл. 292 ГПК и да спре производството пред себе си, но не може да спре производството пред себе си първоинстанционният или въззивният съд. В тази връзка са и мотивите на **ТР № 8 от 7.05.2014 г.** на ВКС по т. д. № 8/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Владимир Йорданов. Ето защо, настоящата инстанция намира, че искането за спиране се явява неоснователно и следва да бъде отклонено.

Водим от горното, съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на въззивника ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО“, за спиране на производството по в.гр.дело № 284/2022 година, по описа на ВОС.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____